

vil blive anvendt efter nærmere Overveelse og efter Samraad med de stedlige Kommissioner. Svad selve Hovedspørgsmaalet angaar, da har den høitagtede Minister, som det vil fremgaa af Betænkningen, i Sinde at nedsette en Kommission, som Udvalget dog mener nærmest er at betragte som en Sammentræden af Indenrigsministerens Sagkyndige. Som bekendt — vi hufte det jo fra Middagsmødet — kan den høitagtede Minister ikke taale at høre, at han ikke har de fornødne Sagkyndige, og jeg tror ogsaa, at han har dem tilbøls og bør have dem i dette Tilfælde (Luzen: Han har ingen Rejsepenge!) Jeg antager dog, at det af de 6,000 Rb., som anvendes til Bestyrelsen af Klitvæsenet, ogsaa indeholdes et Beløb til Rejse-Diæter for Overklitinspektøren og Klitfogden. Inspektøren har vel 2,500 Rb. i Sage og Klitfogderne i Gjemmensnit 700 Rb., men der bliver dog et lille Beløb tilovers, og det er ogsaa beregnet, idet selve Sandflugtsloven forlanger deres Nærværelse paa disse Steder og det ikke sjældent. Det Samme vil være Tilfældet med Hensyn til Vandbygningsinspektøren, som jeg antager maa være med. At han og Klitinspektøren skulde være to af Hovedmændene i Kommissionen, anser jeg for givet efter Samtale med Ministeren. Udvalget har nu været saa dristigt at udtale, at man forventer, at Nedsettelsen af den nævnte Kommission ikke vil forhindre Hovedspørgsmaalets hurtige Beparelse, og denne Udtalelse bekræfter, at selve Sagen ligger Udvalget paa Sinde, ikke blot ifølge dens lokale, men ogsaa ifølge dens almindelige Betydning. — Under Nr. 178 i Betænkningen begrundes et Vædringsforslag af den høitagtede Minister, der findes paa Forslagslisten under Nr. 94. Udvalget har tiltraadt Forslaget, og for saa vidt dette behøver noget nærmere Forfar, skal jeg overlade det til den høitagtede Minister at give det. § 26 begynder i Betænkningen med en Beretning om Bygningen af de syds- og vestjydske Baner. Udvalgets Flertal har ikke her kunnet faae Mindretallet med til de Bemærkninger, der findes Sp. 381. Jeg antager, at de ærede Herrer have læst de Betragtninger, som Flertallet der har fremsat. Det vil ses, at Overingenieuren mener, at Strækningen fra Varde over Gæbjerg til Lunderskov og Strækningen fra Ringkjøbing til Hølstebro antages at kunne blive færdige i Løbet af Oktober Maaned, altsaa 4 Maaned efter Fristens Udløb, og at Strækningen fra Ringkjøbing til Varde neppe vil kunne ventes fuldført før i Sommeren 1875, altsaa et Aar efter Fristens Udløb. Det er et Resultat, som Udvalgets Flertal ikke finder tilfredsstillende, og Flertallet har ikke kunnet undlade ved denne Leilighed at gjøre en lille Strejbemærkning ind paa Sagens tidligere Historie. Man vil nemlig erindre, at der gik et Aar bort ikke foranlediget af Hinget, men af Regjeringen — jeg siger ikke for den enkelte Ministers, men

for Regjeringens Bedkommende —, og det gik bort under den Forfikkning, at Banerne meget godt kunde blive færdige inden den i Loven fastsatte Tid. Det viser sig nu imidlertid, at der er en betænkkelig Overfridelse af Tidsfristen i Udsigt, og da det er vigtige Interesser, disse Baner skulde bære, idet Gæbjerg Havns Benyttelse afhænger af deres Fuldførelse, turde det vist nok være begrundet, naar Flertallet har det Haab, at Indenrigsministeren skal kunne overholde i alt Fald den i Kontrakten fastsatte Frist, og hævder, at Bevillingsmyndighedens fuldkomne Handfrihed overfor Spørgsmaalet forbeholdes. Det er anført i Betænkningen, at der fra Entreprenuerne er fremkommen en Skrivelse, som i Autografi er sendt til Folkethingets Medlemmer. Denne Skrivelse opfatter efter min Mening ikke ganske, hvad Udvalget punkterer. Den gaar ind i det Enkelte med Hensyn til de Hindringer, der hidtil have stillet sig i Veien for Arbejdet, medens Udvalget bestemt hævder, at det ikke er dets Sag at gaa i det Enkelte af en Undersøgelse af, om disse Hindringer ere af den og den Bessaffenhed, eller om de kunde være undgaaede, hvis man tidligere havde grebet fat og grebet fat paa anden Maade end slet er. Det er et Spørgsmaal, som ligger udenfor Udvalgets Behandling, i Særvæleshed paa Sagens nuværende Standpunkt, og det trænger ogsaa til en ganske anderledes indgaaende, undersøgende Behandling end den, som det er muligt for Udvalget at kunne anfille. Sagen er saaledes denne: Overfridelsen af Tidsfristen er fridende baade mod Forventningen ifølge Sagens Historie og mod saavel Lovens som mod Kontraktens Ord, og det er paa dette Punkt saa lidt som paa noget andet Punkt ligegyldigt, om dette Ord indfries eller ikke. Nu har den høitærede Minister sagt, at han under ingen som helst Form har givet Udsigt til nogen Udsættelse af Fristen, og vi tør vel vente, at det vil blive hævdet. Svad Undskyldningen der hidtil kan være for Entreprenuerne, skal Udvalget slet ikke indlade sig paa, idet man ikke skal underrønde, at der kan have været Undskyldninger af den Art, som er antydet. Der nævnes for Exempel, at Høsten har været 1½ Maaned over den ordinære Tid og andet Sigeende; men det ville vi slet ikke gaa ind paa. I alt Fald gjælder Undskyldningerne den forbigangne Tid, og de have for saa vidt ogsaa faaet deres Betydning, som Ministeren i Senhold til Kontrakten har troet sig berettiget til at tilstaa Entreprenuerne det halve Aar for Strækningen Ringkjøbing—Varde. Vi nære det Haab, at de ikke ville faae større Betydning for selve Arbejdets Udførelse. Der har været Tale i Udvalget, om det ikke vilde kunne lade sig gjøre, og tillige for selve Sagen være hensigtsmæssigt, at gaa ind paa nogen Overfridelse for Strækningerne Hølstebro—Ringkjøbing og Varde—Gæbjerg—Lunderskov, mod at faae Ringkjøbing—Varde færdig til samme Tid, thi naar denne sidste Stræk-